

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Lib. III. Decretalium. In quo agitur De Rebus, quae in judicium devenire solent, cujusmodi sunt, de vita et moribus Clericorum, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. 8. De renovatione emphyteusis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73045](#)

emphyteusi seculari? 2. an sufficiat Deterioratio tantum *modica*? 3. an si non sit deterioratio perpetua *fundi*, sed tantum *fructuum*? 4. an eidem locus sit, ex qualibet emphyteutae culpa? 5. an si excisis, v. g. arboribus plantasset vineam? ad 1. & probabilius esse, quod sic; cum sit laesio in obligatione, quae est de substantia contractus emphyteutici; ad 2. & quod non, quia poena est *gravis*; sufficit tamen deterioratio partis majoris; ad 3. & quod non sufficiat deterioratio *fructuum*, sed *fundi*; nam diminutione *fructuum*, sibi, non *domino* nocet; ad 4. & quod non; sed requiri culpam saltem levem ex dict. supr. cum iste contractus rendat in utriusque commodum; ad 5. & id esse controversum inter Doctores; ceterum, si attenditur finis, cum obligatio petat meliorationem solum negative, hoc est, ne res deterior fiat, & vinea rem meliorem reddit, videtur dicendum negative.

§. 8.

De renovatione emphyteusis.

1797 QUæstio est, an resoluta emphyteusi, non per commisum, aut finem temporis, sed hereditaria, vel ex pacto, & providentia, dominus directus creatur ultimi possessoris successori renovare contractum emphyteuticum? & probabilius esse, non teneri; quia ad id non tenetur quis ex vi contractus celebrati, praesertim stricti juris; quod non continetur in prima conventione (nam contractus legem accipiunt ex conventione) sed causa ponit, in conventione talis emphyteusis nihil contineri, quod à Domino directo renovari debeat emphyteusis ultimi possessori successori, resoluta ea emphyteusi; atque adeo deficientibus descendantibus, cum ea solum se extendat ad descendantes, ex ipso casu talis emphyteusis: Ergo; praesertim, cum juxta communiorum Doctorum sententiam, contractus emphyteuticus sit stricti juris, & consequenter etiam pacta illis adiecta, ut tradid Fachsenus l. 2. Controv. juris c. 99. Cum in §. 23. Instit. de action. ubi enu-

merantur accurate contractus bona fidei, non contineatur, nec intelligi possit venire appellatione locationis strictè acceptæ, ubi L. 1. C. de jure emphyt. exp̄s̄ dicitur: *Ius emphyteuticarum neque conductionis, neque alienationis esse titulus adjiciendum; sed hoc jus, tertium esse constituimus, ab utriusque memoratorum contractuum societate, seu similitudine separatum.*

Et quamvis aliqui in contrarium ad- 1798

ducant L. 1. ff. de aqua quotid. & astiv. §. 41. ubi dicitur, quando alicui conceditur, aquam ex castello, vel ex rivo, vel ex alio loco publico ducere (quod datur interdum prædiis, interdum personis ibi: *Ab eo, ad quem dominium prædiis transit, esse impetrabile, si docuerit esse prædiis suis aquam debitam, & si nomine ejus fluxisse, a quo dominium ad se transit, sic, ut hoc non sit beneficium; sed injury, si quis foris non impetraverit: Hæc tamen lex nihil probat, quod Dominus directus ultimi possessoris, seu emphyteute successori, resoluta emphyteusis propterea, quod non adsint descendentes, ad quos ex prima conventione solum porrigitur, teneatur emphyteusim renovare; cum in dicta lege nullum verbum extet de emphyteusi; unde quando ibi dicitur: Injuriam esse, si non impetraverit ius aquæ ducendæ ex publico rivo, ubi hoc exigit necessitas prædiis, cuius dominium in successorem translatum est, non denotat injuriam contra justitiam commutativam, sed potius legalem, quæ in principe providentialis est, postulante nimirum aequitate principis, ut qui suos aequitatem & quali prossequi tenetur, & consequenter alteri non negare, quod exigente bono communiuni uni concessit; sed loquendo de emphyteusi, non agitut de concedendo aliquo ex eo, quod est juris publici, ut est rivus, vel fundus publicus.*

Ceterum nec ex dato casu ad emphyteusim arguitur, quam ad locationem; alias enim resoluto contractu locationis locator etiam successori Conductoris teneretur locationem dominii facere; unde in hunc finem potius servit, quam obstat L. 4. C. de locat. prædior. civil. ubi dicitur: *Congruit aequitati, ut veteres pos-*

Hhh

pos-

possessores fundorum publicorum novis conductoribus præferantur, si facta per alios augmenta suscipiant; nam ex hoc ipso textu, paret 1. nullam fieri mentionem obligationis, qua locator tenetur veteres possessores novis Conductoribus præferre; 2. non est fermum de re immobili **privata**, locationi tradita; sed tantum **publica**, ibi: **fundorum publicorum**; cum tamen quæstio proposita solum agat hic de bonis **privatis** emphyteusi subjectis.

1800 Aljud est , si quis vocetur in successione emphyteutis , vel feudi , tanquam inclusus in prima conventione ; nam huic dominus directus non posset jure negare renovationem , propter rationem oppositam : quæstio tamen fieri hac occasione potest , an , quando in successionem feudi , vel emphyteutis aliquis vocatur , proximior , attendi debet ? ad hoc responder Castropalaus tom. 7. de Just. commut. D. 5. p. 22. §. 4. n. 1. in successione feudi proximiorem ultimi possessoris ; non prioris acquirentis locum habere juxta c. 1. de natura successi feudi ; & idem esse in fideicommisso , & majoratu familiae , seu agnitioni reliquo ex textu in L. cum ita . §. in fideicommisso . si de legatis 2. de quo latè Covarru. præt. qq. c. 38. & docuit in materia re tractus Molin de Hispan. primog. lib. 3. cap. 9. n. 15. Matien L. 8. gloss. 3. tit. 11. lib. 5. novæ collect. & ibi Azebedo ; hinc sit , filium venditoris præferendum esse in retractu patruo suo , qui reputatur ei proximior , ut multis in materia primogenii comprobat Tiraquel. de primog. q. 40. à n. 17. & in specie retractus adverrit in præsenti Matienz. L. 8. tit. 11. l. 5. glossa 20.

Ita invenitur illa facta in prædicto Vasallo defuncto , ut point casus , & filia investita sunt , non extantibus filiis legitimis à defuncto descentibus : ergo in utroque casu (filiis non extantibus) per filiam ; vel hac non extante , per feminam ultimo possessori proximus consanguineam , in tali feudo excluditur agnatus ; talia porro sunt seuida , quæ concedunt suis Imperatores Austriaci , tanquam Archiduces Austriæ , prout expresse habetur instrumento , der Le- heng. Gnad / à me sepius inspecto , & perfecto .

Hinc fit , in tali casu , illa verba (quæd in casu , quo Vasallus , seu possessor defixit sine legitimis heredibus masculis , feudum recidat ad filiam defuncti , vel , hac non extante , ad proximos viriusq. sexus consanguineos defuncti Vasalli , seu possessori) non recte , sed immitterit , & contra omnem intentionem concedentis trahantur in hunc sensum : ut intelligantur , si non extent legitimi haeredes masculi primi acquirentis ; nam concessio expresse loquitur de ultimo Vasallo & possessore , si decedat sine legitimis masculis heredibus , & expresse non quibuscumque masculis heredibus , sed in terminis : Ohne eh- liche männliche Leibes-Erben ; quales

1801 Si autem quæras, quid dicendum, si
feudum, vel emphyteusis taliter conce-
datur primo acquirenti, ut, si Vasallus,
seu possessor decedat sine legitimis masculis,
descendentibus feudum fiat caducum, &
revertatur quidem ad dominum directum:
ex gratia ramen speciali (vulgò Lehens-
Gnad) ab eodem recidat ad defuncti pos-
sessoris filiam, si qua superstet; vel, si nec
filia superstet, revertatur ad defuncti Vasalli,
seu possessoris proximos consanguineos utri-
usque sexus (des verstorbenen Lehens-

Decretal. Quæstio XX.
manni/oder Besitzer nechste Verstreund-
te benderlen Geschlechts) an in hoc ca-
su filia defuncti excludat agnatum? vel,
si non extante etiam filia defuncti, exite
fæmina defuncto proximior, quam agna-
tus? qz. affirmativè ratio sumitur ex
L. 1. feud. tit. 8. de successione feudi,
§. filia verò 2. ibi: *Filia verò non succedit*
in feudo, nisi investitura fuerit facta in Pa-
tre, ut filii, & filia succedant in feudum;
(zunc enim succedit filia, filii non extan-
tibus) vel nisi investita fuerint; at in tali
feudo investitura fuit facta in patre, seu
Vasallo defuncto, ut point casus, & fi-
liae investitæ sunt, non extantibus filiis
legitimis à defuncto decentibus: ergo
in utroque casu (filii non extantibus)
per filiam; vel hac non extante, per fæ-
minam ultimo possessori proximius con-
sanguineam, in tali feudo excluditur
agnatus; talia porro sunt seuda, qua con-
cedunt suis Imperatores Austraci, tan-
quam Archiduces Austræ, prout ex-
presse habetur instrumento, der Le-
hens-Gnad/ à me sèpius inspeccio, &
perlecto.

Hinc fit, in tali casu, illa verba (quod 1802)
in casu, quo *Vassallus*, seu possessio ducit
sine legitimis heredibus masculis, sedum
recidat ad filiam defuncti, vel, hac non ex-
stante, ad proximos virius quod sibi consan-
guineos defuncti *Vassalli*, seu possessoriū non
recte, sed immittere, & contra omnem
intentionem concedentis trahantur in
hunc sensum: ut intelligantur, si non
extant legiti haereses masculi primi
acquirentur; nam concessio expresse lo-
quitur de ultimo *Vassallo* & possessore, si de-
cedat sine legitimis masculis heredibus, &
expresse non quibuscumque masculis
heredibus, sed in terminis: *Ohne eh-
liche männliche Leib- Erben*; quales
revera, respectu ultimi *vassalli*, & posses-
soris defuncti, nullatenus dici possunt
omnes masculi descendentes a primo ac-
quirente; & defuncto *Vassallo* tamen
solum agnati; vere enim, ac propriō so-
lum dici potest is decessisse *ohne männ-
liche Leib- Erben* / qui non reliquit
masculos ex suo corpore descendentes, esto
ad hanc agnati, praterquam, quod hæc
expositio contra clarum testum iuri fe-
dalis præced. n. relatum, cui si quid in ca-
su particulari dubium eveniret, potius
Ju-

Judex in pronuntiando se conformare tenetur.

ARTICULUS III.

De reliquis ad hanc matem
riam pertinentibus.

1803 Quæri potest. 1. an siccasu fortuito res emphyteusi subjecta pereat, pereat Domino, vel emphyteutæ? 2. id constare ex L. 1. C. de jure emphyteut. ibi: Si tanta emerget clades, qua prorsus etiam ipsius rei, qua in emphyteusin data est, faciat interium: hoc non Emphyteutario, cui nihil reliquum permanit; sed rei domino, qui, quod fatalitate inguebat, etiam nullo intercedente contractu habitus fuerat, imputetur. Sin vero particularē, vel aliud leve contigerit damnum, ex quo non ipsa rei penitus ledatur substantia, hoc Emphyteuticarius suis partibus non dubiter adscribendum.

1804 Secundo, an teneant pacta inter dominum, & emphyteutam inita, etiam super fortuitis casibus? Resp. idem in cit. L. 1. sic definiti, *constituumus justum esse, validumq; contractum, in quo cuncta que inter utr. asq; contrahentium partes super omnibus vel etiam fortuitis casibus, passionibus scripturâ interveniente habitis placuerit, firmâ illibataq; perpetuâ stabilitate modis omnibus debeat custodiri*, ita, ut, si interdum ea quæ fortuitis casibus eveniunt, pactorum non fuerint conventione concepta.

1805 Tertio, an si nihil pactum sit de pensione solvenda, vel apochartum exhibitione praestanda, Dominus emphyteutam possit expellere, si neutrum praestit per totum triennium? Resp. ex L. 2. C. cod. ibi: Si autem nihil super hoc capitulo fuerit pactum, vel per totum triennium, neq; pecunias solverit, neq; Apochas domino tributorum reddiderit, volenti ei licere eum à præditis Emphyteuticariis repellere; nulla ei impostorum allegatione, nomine meliorationis, vel eorum, qua emponemata dicuntur, vel pena opponenda: sed omni modo eo (si Dominus voluerit) repellendo, neq; prætendente, quod non est super hac causa inquietatus: cum neminem oporteat conventionem, vel ad-

monitionem exspectare, sed ultero sese offerre, & debitum spontanea voluntate persolvere, secundum quod & anteriore lege nostrum minis generaliter cautum est.

Not. tamen, ibid. subjungi hanc limitationem: ne autem ex hac causa dominis facultas oriatur, emphyteutas suos expellere, & creditum minimè velle suscipere, ut ex hujusmodi machinatione triennio elapsa, suo jure is, qui emphyteusim suscepit, cadat; *licentiam ei concedimus, attestatione promissa, pecunias offerre, hisq; obsignatis, & secundum legem dispositis, minimè dejectionis timere p. ricolum*. Not. autem per Apochas hic intelligi Apocham, seu attestacionem Quæstoris de solutis publicis tributis incumbentibus tali fundo; ejus enim utilitas hæc est, ut Dominus reverso ad ipsum fundo emphyteutico, de publicis illis pensionibus præstatis fecuris reddatur, ne denuo ab illo exigantur. Si ergo Emphyteuta ejusmodi Apochas, seu Quittantias negligat, statuitur in lege, quod non minus propterea rejici possit, quam ob non solutum canonem.

Quæres 4. quid intelligatur nomine **1807** vitalitii? 2. per hoc intelligi speciem quamda emphyteusis, nimurum emphyteusim temporalem, quando prædium aliquod, aliave res immobilis vel æquivalenter talis, à Domino conceditur ad vitam unius vel alterius conjugum, ea lege, aut quemadmodum de emphyteusi quotannis pensio solvit, ita etiam certum quid singulis annis de ejusmodi vitalitio solvatur, & Germanicè dici Leibgeding; sicut emphyteusis, scilicet bona in emphyteusim tradita, Erblehen/Erbrecht/Erbbestandt/vel Erbzins Gut; simpliciter Baurenlehen / Hoffguth; Emphyteuta, seu Colonus ein Erbrechter/ ein Guldauer; Dominus directus, Grundherz: canon, vel laudemium, saltem à rusticis, Handlohn/ Aufzugsgeld/Auff- und Abfahrt; quamquam hoc etiam veniat nomine census emigrationis; sed de his hoc loco satis.